

EMMA
CHASEOVÁ

Spoutaní

„Bez servítek, sexy,
zkrátka perfektní!“

Christina Laurenová

BESTSELLER NEW YORK TIMES A USA TODAY

MLADÁ FRONTA

EROTIC

EMMA CHASEOVÁ

Spoutaní

EMMA CHASEOVÁ

Spoutaný

MLADÁ FRONTA

Přeložila Alena Faltová

Copyright © 2014 by Emma Chase
Translation © Alena Faltová, 2016

ISBN 978-80-204-3973-4

Pro Joea, G & J

Vždycky budete mým pohádkovým šťastným koncem.

Prolog

V životě jsou okamžiky, o kterých dopředu sníte a plánujete si je. V ostrých jasných barvách a s perfektním ozvučením si představujete každíčký detail. A když má ten okamžik konečně nastat, modlíte se, aby se skutečnost co nejvíce přiblížila představám ve vaší hlavě.

A pak zažijete pár vzácných chvil, kdy skutečnost naprosto pokoří všechny vaše představy.

A přesně tohle teď prožívám.

Protože ten dábel'ský fešný chlap v dokonale padnoucím smokin-gu od Armaniho, který právě stojí v katedrále svatého Patricka u oltáře, jsem já. Drew Evans.

Do kostela zrovna vešla Kate Brooksová. A teď to okouzlující zjevení v bílém čeká, až dostane pokyn udělat první krok směrem k oltáři.

Ke mně.

Většina mužů o svatbě nesní – tohle mi říkat nemusíte. Akorát tady nejde o jen tak nějakou svatbu. Jedná se o historickou událost. Revoluční. Protože po většinu mého života mi ani zdaleka nepřišlo na mysl, že bych takhle jednou mohl dopadnout.

Nosit písek na pláž, knihy do knihovny – o tohle jsem nestál, pamatujete?

Jenže Kate dokázala nemožné. Všechno změnila. Mě změnila. Myslím, že se všichni shodneme, že i předtím jsem byl fakt úžasný..., ale teď jsem ještě lepší.

Cesta sem ale nebyla jen samá duha a sexuální vzrušení. Objevily se i výmoly – chyby – a nedorozumění, které si v ničem nezadají s řeckými tragédiemi. Díky neutuchajícímu chtíči, bezmeznému obdivu a nekonečné lásce jsme však ty krušné časy překonali bez újmy.

Nicméně minulý víkend jisté nečekané události mohly způsobit problém. Byl to... tak trochu... můj závěrečný test.

Vím, co se vám honí hlavou: *Co jsi k čertu provedl tentokrát?*

Klídek. Ještě mě nesudte a nevolejte po kastraci – aspoň dokud si neposlechnete celý příběh. Mějte ale na paměti, že ačkoli se někdy i ty nejušlechtlejší úmysly mohou vymknout z rukou (a že se tak stává), tenhle příběh má šťastný konec.

Kapitola 1

O týden dříve

V bytě je ticho. Klid. Je to ten druh ticha, který můžete zažít pouze pár hodin před úsvitem, když je nebe tmavě šedé. Od té doby, co jste tu byli naposled, se to tu změnilo. Jen se rozhlídněte. Na kuchyňské lince vyčkáávají sterilizované flašky s dudlíkem a v rohu kuchyně stojí vysoká zeleně vypoštrovaná dřevěná židlička. Police a zdi jsou zaplácáné záramovanými fotkami.

Na některých jsem já s Kate, na většině z nich je ale zachyceno tmavovlasé dvouleté stvoření s hnědými oduševněnými kukadly a dá-belským úsměvem.

Střih do ložnice. Dvě svíjející se těla na posteli, částečně přikrytá pomačkanými hedvábnými příkrývkami. Moje boky se pohybuji v dlouhých pomalých kroužcích. Myslím, že misionářská poloha získala špatnou reputaci neprávem. Není nudná. Dovolí chlapovi převzít kontrolu, udat tempo a má na dosah všechna tajná zákoutí, která přimějí ženu sténat a zabořit nehty do jeho lopatek.

Asi jako to teď dělá Kate.

Sjedu hlavou níž a vezmu do pusy jednu rozvernou bradavku, začnu ji tvrdě sát a laskat jazykem. Kate se prohne v zádech. Zvedne bradu a otevře ústa, ale nevydere se z nich jediný sten. Stisk jejích stehen zesílí a její kunda mě sevře.

Přestože má Kate v životopise, že porodila dítě, je její frnda stejně těsná a stále je mi v ní tak úžasně, jako když jsme spolu spali poprvé. *Bůh ti žehnej, doktoro Kegellová.*

Zrychlím pohyb boků a pozměním jejich směr. Zajíždím dovnitř a ven v tvrdých a rychlých přírazech. Když vím, že už déle nevydrží, políbím ji a tím utlumím její výkřik blaženosti. Bez ohledu na to, jak moc toužím slyšet Katein hlas, poslední dny jde jen o to zůstat potichu. Být ostražitý.

Ptáte se proč?

Na chvíli se tady zastavme a já vám to vysvětlím.

Jde o naše zlaté pravidlo. O naše první přikázání a to zní: Hlavně neprobuď to dítě.

Raději to ještě zopakuju pro případ, že byste to přeslechli:

HLAVNĚ NEPROBUĎ TO DÍTĚ.

Nikdy.

Stále to nechápete? Pak zaručeně nemáte děti. Víte, děti jsou krásné. Jsou to zlatíčka. Andílci. Obzvláště když spí. Když se ale probudí uprostřed spánku, stávají se z nich monstra. Podrážděné, zuřící malé bestie, které se silně podobají gremlinům po tom, co jste je nakrmili po půlnoci.

A krutou pravdou je, že i když jsou mimina dosyta odpočatá, jsou to pořád pěkní sobci. Sebestřední a neustále něco vyžadující. Když vás potřebují, je jim úplně jedno, co zrovna děláte, nebo – a to je ještě důležitější – *koho* se zrovna pokoušíte udělat. Zajímají je jenom jejich vlastní potřeby. To *oni* mají hlad. To *oni* jsou počuraní. To *oni* chtějí, abyste je zvedli, protože výhled z postýlky se jim už okoukal.

Pokud patříte mezi šťastné páry, které se připravují na příchod svého vlastního roztomilého malého kazišuka, tak vám teď sdělím, jak to doopravdu bude – a teď nemyslím ty utopické kecy, kterými vás krmí v příručkách typu: *Jak se připravit na...*

Probíhá to zhruba takhle: Když se dítě narodí, tak ty první dva dny v nemocnici prospí. V číslech by to bylo zhruba dvacet tři hodin denně. Jsem přesvědčený, že jim v porodnici něco musejí přidávat do láhvi.

Za den dva, když je všechno v pořádku, vás z nemocnice pošlou domů. A tehdy se vaše mimčo rozhodne, že už se naspalo dost, a aby mu den rychleji utekl, najde si novou aktivitu.

Věděli jste, že dětský pláč je o dvacet decibelů hlučnější než houkající lokomotiva? Vsadím se, že ne. Pokud mi ovšem nevěříte, klidně si to vyhledejte.

Třetí den jsem byl přesvědčený, že Jamesovi něco je. Možná měl trávicí potíže. Možná byl alergický na tapety.

Možná nás prostě neměl, do prdele, rád.

Ať už byl ten důvod jakýkoli, James rozhodně nebyl veselá kopa. A příliš horlivě se nám to snažil dávat najevo. Ráno. Odpoledne. A ze všeho nejraději... celou noc.

Jednou za čas, jen aby si z nás udělal šoufky a byla tak větší zába-va, na chvíličku vytuhnul. Sotva se však probudil, přesně tak, začal řvát. A teď nemluvím o kňučení, při kterém se vám chvějí rty. To opravdu ne. Mám na mysli vřískání z plných plic, při kterém máchá-te rukama a kopete nohama, jako by vás na nože brali.

Syndrom třeseného dítěte? Teď už to dokážu pochopit.

Ne že bychom měli v úmyslu jít na tu jeho prdelku tak drasticky, ale upřímně, žádná sranda to fakt nebyla.

Často k nám chodívala moje máma. Nejdřív jsem byl rád. Říkal jsem si, že už si tím dvakrát prošla, takže bude vědět, jak ho zvlád-nout. Mámy si přece poradí v každé situaci.

Až na to, že... moje máma ne.

Pořád se jen nesnesitelně usmívala, zatímco na rameni pohupo-vala s naším vřeštícím novorozencem, a nakonec nám oznámila, že je to *normální*. Že *všechna* mimina brečí a že si musíme začít řešit věci s *Kate sami* a po svém.

Nikdy předtím jsem nepocítil nutkání svou matku zaškrtit. Ne-chápal jsem psychopaty, jako byli bratři Menendezovi nebo Jim Gordon. Nerad to říkám, ale v těch temných dnech, kdy spánek – a kouření ptáka – byly jen dávnou vzpomínkou, mi matkovražda připadala setsakramentsky lákavá.

Byl jsem si totiž jistý, že moje máma zná tajemství šťastného dítě-te – že má ve svých spárech *Klíče od království*. Akorát mi je z nějaké-ho škodolibého, pomstychtivého důvodu odmítá předat. A nedosta-tek spánku vás *může* dohnat k šílenství. Dokonce i ty nejabsurdnější nápady vám najednou připadají jako přijatelná řešení.

Jednou kolem čtvrté hodiny ranní jsem...

Vlastně by bylo možná lepší, kdybych vám to názorně ukázal, abys-te si udělali jasnou představu. Ano je to pohled do minulosti v pohle-du do minulosti. Vy jste ale bystří, takže to zvládnete. A raději budu mluvit pomalu:

James, pět dní na světě:

„Uuááá, uuááá, uuááá, uuááá.“

Než se mi podaří rozlepit oči a pochopit čísla na budíku, Kate už sedí na posteli připravená z ní vyskočit a vytáhnout z postýlky u naší postele rozžhňvané zabalené klubičko.

Čtyři hodiny ráno.

V duchu zaúpím, protože je to sotva hodina, co usnul. Ačkoli můj první sobecký instinkt říká, abych zavřel oči a nechal to na Kate, ta část mě, která jí chce pomoci, dokud nebude pozdě – přece jenom nechci, aby se z toho zbláznila – tu sobeckou část umlčí.

„Uuuááááááá. Uuuááááááá.“

„Já se o něj postarám, Kate.“ Odhrnu peřinu a natáhnu si tepláky. „Spi dál.“ Tak trochu doufám, že bude protestovat..., ale neudělá to a svalí se zpátky na polštář.

Vyndám Jamese z postýlky a začnu ho chovat. Tváří se otře o mou nahu hruď a pak spustí srdceryvný pláč. Odejdu s ním do kuchyně. Z lednice vytáhnu láhev s mateřským mlékem, kterou Kate naplnila dnes odpoledne za pomoci divné pumpičky jak pro dojnou krávu. Tuhle zvláštní věc dostala na večírku pro nastávající maminky od Delores. Jednou rukou svírám Jamese a druhou, v níž držím láhev, strčím pod tekoucí horkou vodu, přesně jak nám v nemocnici radila poradkyně na kojení.

Když je mléko ohřáté, přesunu se do obývacího pokoje. Oči mám kalné únavou a nohy se mi motají. S Jamesem v náruči se posadím na pohovku a dudlíkem mu přejedu po rtech.

Napadne mě, že není zrovna nejlepší nápad krmit ho pokaždé, když se vzbudí. Víím moc dobře, jak je důležité dodržovat dobu krmení, nechat ho odřihnout a naučit ho, aby se utiřil sám. Mně je jasné, že když před hodinou jedl, nemůže mít hlad. Jenže spánková deprivace jako mučící technika má svůj význam. Takže na tyhle poučky kašlu, protože doufám, že jeho – i sebe – pošlu co nejrychleji zpátky do říše snů.

Dvakrát potáhne z láhve, pak ji odstrčí, dá hlavu na stranu a s otevřenou pusou zavřeští: „Uuuááááááá.“

Podívám se do stropu a prokleju Boha.

„Co chceš, Jamesi?“ Můj hlas zní frustrovaně. „Jsi přebalenej, chováš tě, pokouším se tě nakrmit – tak co ksakru ještě chceš?“ Vrátím se do kuchyně a seberu z linky šekovou knížku.

„Když ti dám prachy, budeš spokojenej?“

Jsem směšný – ano, já vím. Není třeba mě soudit.

„Za čtyři hodiny spánku ti zaplatím deset tisíc dolarů. Teď hned ti vypíšu šek.“ Mávám mu před obličejem knížkou v naději, že ho tím rozptýlím.

Jenže se naštve ještě víc.

„Uuuáááááááá...“

Mrsknu šekovou knížku zpátky na linku a vrátím se do obýváku. Dám se do přecházení sem a tam, houpu ho jemně v náruči a přitom ho poplácávám po zadečku. A musím být vážně zoufalý, protože se dokonce pokusím o zpěv.

Spi, děťátko, spi, zavři očka svý

Dám ti buben a housličky...

Nechám toho – protože proč by proboha dítě toužilo po housličkách? Žádná z říkanek pro miminka nedává smysl. Žádnou jinou ukolébavku už neumím, takže se uchýlím k něčemu lepšímu: Enter Sandman od Metallicy:

Drž se mě,

Pryč do Země Nezemě...

„Uuuáááááááááááááá...“

Když nepomůže ani tohle, sednu si zpátky na pohovku, položím si Jamese na stehna a rukou mu podepřu hlavičku. Zahledím se do jeho tváříčky, a i když stále řve, musím se usmát. Nato na něj začnu klidným, tichým hlasem mluvit:

„Víš, já chápu, proč jsi tak nešťastný. Jednu chvíli si plaveš v plodové vodě, kde je tma, ticho a teplíčko. A o chvíli později mrzneš, něco ti svítí do očí a jakýsi hajzl tě píchá jehlou do chodidla. Celej tvůj svět se obrátil vzhůru nohama.“

Přiliv slz se začíná zastavovat. Ačkoli ještě občas zafňuká, nespouští ze mě svá velká hnědá kukadla. Zajímá ho, co povídám. Ví, že oficiálně uznávaná teorie říká, že děti v tomhle věku jazyk nevnímají, přesto si myslím, že – stejně jako muži, kteří se pokoušejí vyvlíknout z domácího úklidu – rozumějí mnohem víc, než dávají najevo.

„Když jsem poznal tvoji mámu, cítil jsem se úplně stejně. Byl jsem chlap, co proplouval fantastickým životem a užíval si ho plnými doušky.“

A najednou přišla tvoje máma a všechno šlo do háje. Byl jsem zmatenej. V práci a taky každou sobotu večer. O tom si ještě popovídáme někdy jindy, ale pravdou je, že se devět měsíců snažíš dostat ven a pak po zbytek života usiluješ o to, dostat se zpátky dovnitř.“

Zasměju se vlastnímu vtipu. „Pravděpodobně to nebudeš chtít slyšet, ale tvoje máma je nádherná. Má ten nejhezčí zadek, kterej jsem kdy viděl. Přesto, svůj starej život jsem měl opravdu rád a nedokázal jsem si představit, že by mohlo být i něco lepšího. Jenže jsem se, Jamesi, zmýlil. Zamilovat se do ní, získat si její důvěru a mít tebe bylo to nejlepší, co se mi v životě podařilo.“

Přestane úplně brečet a jenom mě tiše a bedlivě poslouchá. „Změny můžou být náročný..., ale stojej za to. Tak mohl bys mít prosím s náma trochu strpení? Hrozně moc tě milujeme a já už se nemůžu dočkat, až ti ukážu, jak skvělej život tam venku je. A nemusíš mít žádněj strach, protože se postaráme, abys byl pořád v teple a měl plný břicho. A slibuju, že nikdy nedovolím, aby se ti přihodilo něco zlého.“

Otevře svou malou pusinku, široce zívne a pomalu zamrká očičkama. Vstanu a začnu opět přecházet po pokoji – velmi pomalu.

Z druhé strany pokoje se ozve Katein tlumený hlas. „Vy to tedy se slovíčky vážně umíte, pane Evansi.“ Má divoce rozčuchané vlasy a na sobě moje univerzitní tričko, které jí je tak velké, že jí sahá skoro ke kolenům.

„Jak to, že jsi vzhůru?“ zeptám se.

Pokrčí rameny. „Nemohla jsem usnout a pak jsem slyšela, jak tady šeptáš.“ Dojde k nám, hlavou se mi opře o paži a podívá se na prcka. „Už usnul.“

A má pravdu.

„Mám to risknout a dát ho do postýlky, nebo bych se měl naučit spát ve stoje jako kůň?“

Kate se do mě zavěsí a odvede nás k pohovce. Sedne si a poplácá místo vedle sebe. Pohnu s Jamesem a jako člen pyrotechnické jednotky, který se právě snaží zneškodnit zařízení s velmi jemným spouštěcím mechanismem, si ho položím na hrud', takže teď mám jeho hlavičku na místě, kde mi tluč srdce.

Pak se posadím, nohy dám na stůl, hlavou se opřu o opěradlo gauče a jednou rukou obejmu Kate.

Oddechnu si: „Bože, teď je mi tak dobře.“

Nicméně na sex to pořád nemá. Kašlu na to, co se píše v časopisech pro maminy. Spánek je sice fajn, ale šoustání bude vždycky lepší.

Kate si sedne do tureckého sedu a hlavou se mi opře o paži. „Já ti rozumím.“

A chvíli nato všichni tři usneme hlubokým spánkem.

Možná, že James pochopil, že jsem ho uplatil, protože tu noc spal na mé hrudi celé tři hodiny. Potom se probudil – a všechno začalo nanovo.

Mám jednu takovou teorii. Podle mě se všechno děje úmyslně. Bůh ty první dny doma s novorozencem, který udělá z vašeho života peklo, takhle naplánoval. Protože potom se všechny věci jako posrané plenky, blinkání, neustálé převlékání oblečení a povlečení nebo vyrůstání zoubků jeví jako procházka růžovým sadem.

Za dalších pár dní mi došlo, že se moje máma nezachovala zase tak macešsky. Vlastně ta rada, kterou nám poskytla, byla docela rozumná, protože nakonec se nám s Kate skutečně podařilo společnými silami všechno zvládnout.

Věděli jste, že psi mají svá vlastní přísloví? Jedno z nich říká: *Pusťte mě ven, nebo se vám vyčurám na křeslo.* Jiné zase praví: *Tak už mně tu blbou pískací hračku koukej navalit, ty sadistickéj hajzle.* A dokonce existuje jedno, které zní: *Ted' si nehraju, vážně ti ten tvůj ksicht ukousnu.*

Mimina se od psů zase až tak moc neliší. Když mají hlad, brečí. Když jsou unavená, brečí. A když se nudí nebo je svědí v nose, a ona ještě nemají vyvinutou manuální zručnost, aby se poškrábala, tak zase brečí.

Každopádně, jakmile jednou rozšifrujete jazyk brečícího dítěte, život je mnohem sladší. A tišší.

A navíc mám pro vás informaci, která vás nakopne, i když budete příliš vyčerpaní. A frustrovaní. A to všechno z pláče, který člověka nutí prorazit si ušní bubínek teploměrem na maso.

Stejně je budete milovat. Bezmezně. Urputně.

Intenzivně.

Nebudete na nich chtít změnit jedinou věc. A neprodali byste je ani za všechny zpropadené iPhony z Číny. Víím, že to zní divně. Jenže tak to prostě je.

Zapomeňte na mírové sbory. Rodičovství je jediná skutečně těžká práce, kterou kdy budete milovat.

* * *

A teď, o dva roky později, se vraťme k naší pornošoustačce...

Rukama zajedu Kate pod zadek, hnětu ho a nadzvedávám, abych ji měl blíž. Přidám na rychlosti. Čelo mám kousek od jejího. Otevřu oči, protože se chci dívat.

Takhle nenasytný totiž jsem. Chci do sebe nasáknout každý její vzdech, každičký závan rozkoše, který jí zatančí v nádherné tváři. Rozkoš, kterou jí působím já.

Znám Kateino tělo stejně dobře jako to svoje a tohle vědomí mi dodává sebedůvěru, pocit spokojenosti a moci, i když nedokážu úplně vysvětlit, čím to je. Jsme perfektně sehaní. Propojená těla i duše. Skvěle promazaný stroj, který se v tandemu propracovává až k okamžiku, kdy se ocitneme v nefalšovaném ráji, který jsem zažil pouze s ní.

Kate začne těžce a nedočkavě oddechovat a já vím, že už je blízko. Dolů po hrudi mi stéká potůček potu. Moje pohyby jsou s každým přirazem prudší. Otírám se o ni. Otírám se v ní. V páteři ucítím jiskřivé zašimrání, až se mi napnou koule. Horko mi sálá ze všech pórů, dokud se nechvěje každičký nerv v mém těle a nežadoní, aby mohl explodovat.

Kristepane.

Nadzvednu boky a vytáhnu z ní skoro celého ptáka a takhle chvíli zůstaneme. Balancujeme těsně na hraně. Společně. Vychutnáváme si pocit dokonalého okamžiku – těsně před vyvrcholením –, kdy je vám neskutečně dobře a přitom víte, že brzy vám bude ještě lépe.

A potom do ní zase vklouznu, ponořím se tak hluboko, až jí nadskočí boky. Křečovitě se mě drží a její sevření je čím dál pevnější. Extáze mi doslova trhá tělo a celý se třesu.

Držím se Kate za zadek, jako by na tom závisel celý můj život. Přitisknu se jí rty na krk, abych utlumil zvuky, které nedokážu ovládat. „Kate..., Kate..., bože..., Kate...“

Je to ohromné. Fantastické. Ale ne neobvyklé. My dva dohromady jsme v tomhle prostě dobrý.

Při návratu na zem prudce vydechnu do Kateiny kůže. Zatím se ale ještě nehýbu. Jednoduše se mi nechce. Uvažuju nad tím, že bych takhle zase usnul. Na ní.

Nebude jí to vadit.

Aspoň si to myslím, dokud Kate neudělá pohyb, který každou ženskou na světě evidentně hrozně baví a každému chlapovi se při něm chce kvíčet jako praseti na porážce. Bez varování využije mocné svalstvo své frndy a sevře jím moje vysoce citlivé péro.

Jak jen chlapi tohle *nenávidí*. Rozhodně nám to nepřijde vtipné a Kate si je toho moc dobře vědoma.

Škubnu sebou, vytáhnou ptáka a skulím se z ní.

Snažím se tvářit našťavaně, ale moc se mi to nedaří, protože se tomu chichotá a ještě jí přitom září oči. Navíc s rozčuchanými vlasy a zrudlými tvářemi je prostě tak nádherná, že se musím usmát i já.

A tohle ví taky moc dobře.

Zašeptám: „Ahoj.“

„Ahoj.“

Překulím se na záda a Kate se přisune blíž. Hlavu si opře o mou hrud' a dlaň mi položí na břicho.

Asi jste si už všimli mého nového tetování. Pořídil jsem si ho hned, jak se James narodil. Je zřetelné, ale není to nic nevkusného. Je pro mě stejně významné jako Kateino jméno na mé pravé paži.

Nechal jsem si vytetovat jednoduše *James* přímo nad srdcem.

„Takže,“ začne Kate, „dneska je náš velkej den, co?“

Pročísnu si vlasy. „Ne, ne. Velkej den bude až příští tejden. Dnešek je jen formalita.“

Sto šedesát osm hodin. Osm tisíc šest set čtyřicet minut.

Ne že bych to počítal nebo tak něco.

Potom to bude oficiální. Kate Brooksová se za mě provdá a už nebude spát v mé posteli jenom proto, že to chce - ale taky proto, že k tomu bude právoplatně zavázaná.

Muž a žena. Co Bůh spojí, ať se nikdo, kdo nechce přijít o paži, nepokusí od sebe odtrhnout.

Kate si skouskne ret. „Řekli ti kluci, jak je plán?“

Má na mysli rozlučku se svobodou. Mou rozlučku se svobodou.
Mou rozlučku se svobodou v *Las Vegas*.

Loučení se svobodou je noc, která oslavuje konec mládeneckého života v tom nejbujarejším a nejzvrácenějším stylu. Hlavní roli v tom hrají sex a alkohol. Určitě jste viděli *Pařbu v Las Vegas* nebo *Pánskou jízdu...*, je to poslední hurá akce. Přirovnal bych to k poslednímu večeru, než odejdete do války, nebo - v případě ženy - než začnete držet dietu.

Od ženicha se očekává, že se bude nezřízeně cpát vším, s čím prý, jakmile navlékne nevěstě kroužek na její hezký malý prstíček, bude mít navždycky utrum.

Samozřejmě že Kate není jen tak ledajaká nevěsta. A protože je teď náš vztah - i sexuální život - lepší než kdykoli předtím, tak jsem zprvu o žádnou rozlučku ani nestál. Neviděl jsem důvod.

Existuje pár chlapů, jako jsem třeba já, kterým - když se zamilují - začnou všechny ostatní kozy a zadky světa tak trochu... splývat dohromady. Je to jako... s autama ve městě - troubí, túrujou, pískají jim gummy po asfaltu. Slyším je, vím, že tam jsou, ale jsou mi úplně ukradená. Nekoukám se po nich, nezastavím, abych je omrknul. Už ne - protože doma v garáži mám špičkový klasický model, který na mě čeká, až se vrátím a projedu ho.

Ona je jediná, o kterou stojím.

Nakonec mě ale kluci přece jenom překecali. Jack, Matthew a Steven mě zatlačili v konferenčce do kouta a vysvětlili mi, že ten rozlučkový mejdan není ve skutečnosti pro mě, ale pro ostatní kluky, kteří - aby mohli někoho přefíknout - musí ještě vynaložit nějaké úsilí.

Těmi ostatními měli na mysli svobodné chlapy a..., však víte..., ty, kteří už ženatí jsou.

Po vyslechnutí obhajoby jejich případu jsem se rozhodl s nimi do toho jít. S prací, Kate a malým diktátorem, tím myslím našeho syna, mi už nezbývá na paření s kámoši čas. Řekl jsem si tedy, že by mohlo být fajn získat pár celoživotních vzpomínek na své nejlepší kamarády. Byla by to taková noc upevňování přátelství.

Takže když se mě Kate zeptá, jestli mě kluci zasvětili do svého plánu, odpovím jen: „Ani ne.“ Matthewova přesná slova byla: „Čím